

Armadillonun Şemsiyesi

Aysel Banu YAVUZAL

Armadillonun Şemsiyesi

Aysel Banu YAVUZAL

Geniş yeşil çayırda, çimenlerin yumuşak bir okyanus gibi dalgalandığı yerde, Archie adında küçük, yuvarlak bir armadillo yaşırdı. Zırh plakaları sıcak ten rengi ve kum kahvesiydi, koyu kahverengi gözleri ise iyilikle parıldardı. Archie sessiz sabahları ve geniş mavi gökyüzünün altında uzun yürüyüşleri severdi. Nereye giderse gitsin özel bir şey taşırdı: ahşap saplı, büyük, parlak kırmızı bir şemsiye.

Archie şemsiyesini yağmur yağacağını düşündüğü için taşıyordu. Onu taşıyordu çünkü şemsiye harika bir yürüyüş değneği, iyi bir gölgelik ve oyunlar için mükemmel bir saklanma yeri oluyordu. Kırmızı toprak yığınlarının ve başını sallayan sarı çiçeklerin yanından geçerken uzun burnu mutlulukla seğiriyordu. Çayır arıların vızıltısıyla uğulduyor, gökyüzü geniş ve mavi uzanıyordu.

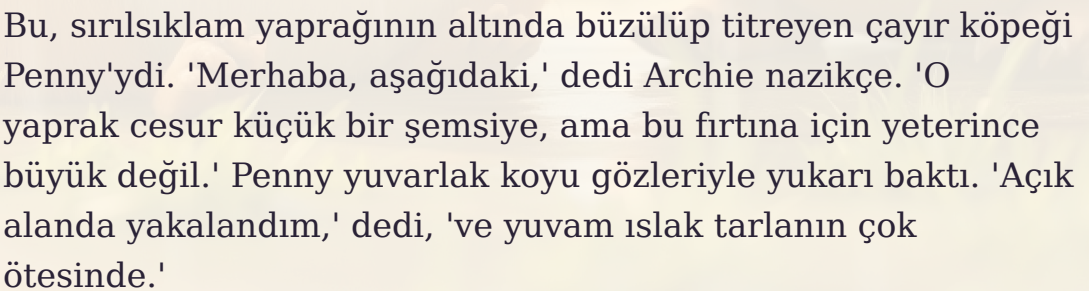
Yakınlarda, Penny adında küçük bir çayır köpeği yuvasından dışarı fırladı. Tüyleri yumuşak altın kahvesi, karnı krem beyazıydı ve yuvarlak koyu gözleri merakla doluydu. Biraz çimen kemirdi ve bulutların batıdan yuvarlandığını izledi. 'Bu bulutlar ağır görünüyor,' dedi Penny kendi kendine. 'Belki de yanımda büyük yeşil bir yaprak bulundurmalıyım.'

Aniden rüzgâr şiddetlendi ve gökyüzü griye döndü. İri yağmur damlaları çayıra düşmeye başladı, önce birkaç tane, sonra çok sayıda. Yağmur fırtınası toprak yığınlarında davul gibi çalıyor, küçük su birikintilerine sırıyordu. Archie büyük kırmızı şemsiyesini neşeli bir tık sesiyle açtı. 'Seni yanıma aldığım iyi oldu,' dedi şemsiyesine, ahşap sapını okşayarak.

Yağmur gümüş perdeler halinde yağıyor, çayır parlak ve ıslak bir hal alıyordu. Archie parlak kırmızı şemsiyesini yüksekte tutarak çamurlu bir patikada aceleyle ilerledi. Uzun otların kümesinin yanında küçük bir hapsirik duydu. Daha yakından baktığında, başının üstünde tek bir büyük yeşil yaprak tutan, küçük, altın kahvesi birinin yere çömelmiş olduğunu gördü. Yaprak sarkıyor ve damlıyordu.

Archie iki kez düşünmek için durmadı. Yaklaştı ve büyük kırmızı şemsiyesini ikisini de örtecek şekilde eğdi. 'Gel, benimkini paylaş,' dedi dostça bir gülümsemeyle. 'Burada iki kişiye bol bol yer var.' Penny şaşkınlıkla gözlerini kırptı, sonra o da gülümsedi. Damlayan yaprağını bıraktı ve yanındaki sıcak, kuru sığınağa koştu.

Yağmur fırtınası üstlerinde hafif bir ritim tıklatırken ikisi birlikte kırmızı şemsiyenin altında güvende durdular. Ama rüzgâr soğuktu, yağmur yağımaya devam ediyordu ve gökyüzü açacak gibi görünmüyordu. 'Burada durmaktan daha sıcak bir yere ihtiyacımız var,' dedi Archie etrafına bakarak. Penny başını salladı ve küçük patisini devrilmiş bir kütüğün yanındaki kuru bir noktaya doğru uzattı.

'Tam yerini biliyorum,' dedi Penny. 'Şu eski kütüğün yanında bir oyuk var, rüzgârı kesmek için dallar yığabiliriz.' Birlikte çalıştılar, hızlı ve akıllıca. Archie küçük pençeleriyle sağlam dalları itti, Penny ise her boşluğa kuru yapraklar sıkıştırdı. Sığınakları iki kişiye yer olacak şekilde sıcacık ve rahat bir hal aldı.

Archie büyük kırmızı şemsiyesini sığınaklarının üstüne parlak kırmızı bir çatı gibi tuttu. Yağmur fırtınası davul gibi çalıp yağdı, ama küçük dal evinin içi kuru ve sıcak kaldı. Penny yumuşak bir yaprak yatağı hazırladı, Archie ise güzel küçük bir masa olan pürüzsüz bir taş buldu. Birlikte oturup yağmurun her yerde tıırdamasını dinlediler.

'Burası bütün çayırdaki en sıcacık yer,' dedi Penny, kabarık kuyruğunu sallayarak. 'Ve bunların hepsi şemsiyeni paylaştığın için.' Archie gülümsedi ve yuvarlak zırlı kabuğunu kütüğe yasladı. 'Bir şemsiye iki dostu kuru tuttuğunda çok daha mutlu olur,' dedi. 'Ve bir yağmur fırtınası, içinde yalnız değilsen çok daha dostça olur.'

Yağmur fırtınası yavaşça dinerken hikâyeler anlattılar. Penny yuvasını ve uzun otlarda oynadığı oyunları anlattı. Archie uzun yürüyüşlerini ve çayırın gün doğumunda nasıl görüldüğünü anlattı. Aynı komik şakalara güldüler ve ikisinin de sıcak öğleden sonraları, çıtır tohumları ve bulutların süzülüşünü izlemeyi sevdiğini keşfettiler.

Sonunda yağmur durduğunda, güneş dışarı baktı ve ıslak çayırı altın rengine boyadı. Archie büyük kırmızı şemsiyesini katladı ve Penny sıcacık sığınaklarından pırıl pırıl havaya çıktı. 'Teşekkür ederim, Archie,' dedi yumuşak bir sesle. 'Kasvetli bir yağmur fırtınasını harika bir güne dönüştürdün.' Yuvarlak koyu gözleri minnetle parlıyordu ve küçük patileri birbirine kenetlenmişti.

'Sen de yardım ettin,' dedi Archie nazikçe. 'O sığınağı birlikte yaptık ve bunu tek başıma yapamazdım.' Kütüğün yanında hâlâ sağlam duran küçük dallar ve yapraklar evlerine baktılar. 'Belki onu saklayabiliriz,' dedi Penny. 'Yağmurlu günler için bir sığınak, güneşli günler için gölgeli bir yer.' Archie başını salladı ve uzun burnu mutlu bir gülümsemeye kırıştı.

O günden sonra Archie ve Penny ayrılmaz komşular oldular. Her sabah çayırdaki buluşup uzun otların arasında kovalamaca oynuyor, toprak yığınlarının arkasında saklambaç oynuyorlardı. Penny gölge için büyük yeşil yaprağını saklıyor, Archie ise ne olur ne olmaz diye parlak kırmızı şemsiyesini taşıyordu. Tohumları, hikâyeleri ve binlerce güneşli öğleden sonrayı paylaştılar.

Ve ne zaman geniş yeşil çayırın üzerinden ani bir yağmur fırtınası geçse, iki dost eski kütüğün yanındaki sıcacık sığınaklarına koşuyorlardı. Birlikte içeri doluşup kuru ve sıcak kalıyor, yağmurun üstlerinde hafifçe tıyırdamasını dinliyorlardı. Archie bir şemsiye kadar basit bir şeyi paylaşmanın kalıcı bir dostluğa kapı açabileceğini öğrendi ve Penny iyiliğin geri döndüğünü, yağmurdan sonraki güneş ışığı gibi olduğunu öğrendi.